

1.

Ego verò antiquum obtineo, vir Clarissime, et quocumque ^{me} terrarum fortuna deveserit, reclusis semel benevolentia Heinsiana foribus perti-
naciter adherere constitui. Fatebor ingenue, vix quidquam cavillo
saculi istius obtrudere presumpserim, quod præstantium virorum
non sustinuerit limam aut supercilium: de cæteris porro parum
solicitus, siquidem τοῖς ἑταίροις ἀποκεῖν τοῖς σοφοῖς ἀπαεῖν
ἔστι. Aditus itaque literarium Tribunal, ordior ab ipso præside,
tam venerandi concessus, ~~et præcedenti eruditissimo iudicio~~ quo
Te nomine procul omni assentatione libens venor et merito. Atque
adeo eruditissimo iudicio tuo, quidquid est istud juveniliū in re
magna conatum, debitā cum animi submissione committo. Sic
forsan tener ausus est Catullus magno mittere passerem Maroni.
Vale vir summe, et stultentiam impudentiam nostram, quā tua
est humanitas, æqui bonique consule. Datum Hagæ... 7bris. 1619.

Tui observantissimis.

C. Huygenius.

Doctissimo Scriverio alterum
exemplar tradi meo nomine
summoque cupio: nisi agri-
laturum censes, ignoti hominis
ad ignotum subitaneam inter-
pellationem.

2.

Dan: Heinsio.
S.P.

Clarissime Domine.

(40)

Legi avidè prorens et relegi insignem illam Homiliam tuam,
quam communicare mecum dedignatus non es, quò nempe in
posterum animo dubitationem evelleres, æquid revera inter
Heinsii familiares censi presumerem. Non offerat in præconiū
laudum tuarum, quatum universus orbis Christianus eo tibi
nomine debendi reus est, neque expectare illud te a tam tenui
calamo, truncus sim si nesciam. Parum scilicet vel Solis interest
vel Luna, quid præclare de ipsis sentiamus Tomunculi, innumeris
parasangis infra positi. Quantum Christiano licet, non verebor
dicere, exoculari me non vulgarem in homine litterato pietatem
id est principem illam omnium virtutum, quam nescio quis
malus Dæmon ab eruditione sæculi huius infeliciter secrevit.
Quasi verò cum S. Scripturâ loqui, balbutire sit, aut Βαββαῖζεν. et
aliunde summi istius Boni cognitio haurienda sit, quam ubi
semet ipsam revelavit. cum certè (quam rectè olim ille)
edocuerit nos Deus, Deum seire neminem posse, nisi deo
docente. Non proteribo hic alteram Charibdim, in quam
nuptera contentionum clades, cum ipsos ἄεθλοῦς nostros

tunc